

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.756 van 15 september 2016
in de zaak A. 213.867/VII-39.243.**

In zake : Willem TIMMERMAN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Antoon Lust en Jelle Snauwaert
kantoor houdend te 8310 Brugge
Baron Ruzettelaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Meindert Gees
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27B
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen partij :
de NV ASPIRAVI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Joris De Pauw
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Schaliënhoevedreef 20T
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 september 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 10 juli 2014 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 3 oktober 2013, houdende het weigeren van de milieuvergunning aan de NV Aspiravi voor het exploiteren van

twee windturbines, gelegen aan de verkeerswisselaar E403-E40 te Oostkamp, gegrond wordt verklaard en de gevraagde milieuvergunning wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 28 november 2014. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 juni 2016.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Meindert Gees, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Joris De Pauw, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij arrest nr. 226.274 van 30 januari 2014 verwerpt de Raad van State het beroep van de tussenkomende partij tot nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 16 augustus 2012 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 9 februari 2012, houdende het verlenen aan de tussenkomende partij van de milieuvergunning voor het exploiteren van een windturbinepark bestaande uit drie windturbines, gelegen ter hoogte van de verkeerswisselaar E403-E40 te Oostkamp, gegrond worden verklaard, de beroepen beslissing wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt geweigerd.

Bij arrest van 4 februari 2016 verwerpt de Raad voor Vergunningsbetwistingen het beroep van de tussenkomende partij tot vernietiging van de beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement RWO, afdeling West-Vlaanderen van 13 december 2011 waarbij aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd voor het bouwen van een windpark bestaande uit 3 windturbines en 3 middenspanningscabines op de voormelde site.

3.2. De tussenkomende partij dient op 20 maart 2013 een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van twee windturbines op de voormelde site.

3.3. Op 12 augustus 2013 verleent de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar de voor het project noodzakelijke stedenbouwkundige vergunning.

3.4. De deputatie van de provincie West-Vlaanderen weigert op 3 oktober 2013 de gevraagde vergunning.

3.5. Op 6 november 2013 stelt de tussenkomende partij een administratief beroep in tegen deze weigeringsbeslissing.

3.6. Nadat doorheen de administratieve beroepsprocedure de nodige adviezen werden verleend, verklaart de verwerende partij op 10 juli 2014 het beroep gegrond, heft zij de beroepen beslissing op en verleent zij de gevraagde milieuvergunning.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Onderzoek van de ontvankelijkheid

Belang

Standpunten van de partijen

4. Verzoeker zet uiteen dat hij de als monument beschermde “hoeve Evershof” bewoont en exploiteert. Daar de hoeve is gelegen op een afstand van ongeveer 270 meter van de dichtstbijzijnde windturbine, vreest verzoeker visuele- en slagschaduwhinder te zullen ondervinden.

5. De tussenkomende partij betwist verzoekers belang. Zij werpt vooreerst op dat verzoeker niet bewijst de pachter te zijn van de hoeve en evenmin aantoonst er zijn hoofdverblijfplaats te hebben. Daarnaast beschouwt zij de visuele hinder niet als een nadeel dat rechtstreeks voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de thans bestreden milieuvergunning, doch wel van de stedenbouwkundige vergunning. Voorts nuanceert zij de beweerde hinder, door erop te wijzen dat de windturbines zullen komen te liggen in de lussen van de verkeerswisselaar van de E40 en de E403, en door de afstand tussen de windturbines en de hoeve Evershof niet te ramen op 270 doch wel op 320 meter. In de mate verzoeker er op zou alluderen dat de hoeve als beschermd monument door de bestreden inrichting zou worden ontsierd, is de tussenkomende partij van mening dat een dergelijk belang samenvalt met het algemeen belang. Aangaande de beweerde slagschaduwhinder laat de tussenkomende partij gelden dat zij er op grond van het besluit van de

Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna: Vlarem II) toe gehouden is om er voor te zorgen dat er niet meer dan acht uur effectieve slagschaduw per jaar en dertig minuten effectieve slagschaduw per dag wordt veroorzaakt, zodat verzoeker geen onaanvaardbare slagschaduwhinder zal ondervinden.

6. Verzoeker voegt bij zijn toelichtende memorie een uittreksel uit het rijksregister en de betalingsbewijzen voor de pacht van de laatste twee jaar. Waar er zich geen enkele andere constructie tussen de hoeve en de windturbines bevindt en deze laatste een tiphoogte van 126 meter hebben, dupliceert verzoeker voorts dat de autosnelwegverhoging hem niet het zicht ontnemt op de twee hypermoderne windturbines die hij als storend ervaart in zijn leefomgeving met een eerder traditioneel karakter. Deze visuele hinder vloeit niet louter voort uit de stedenbouwkundige vergunning nu er enerzijds een koppeling bestaat tussen deze vergunning en de thans aangevochten milieuvergunning en anderzijds de visuele pollutie hoofdzakelijk wordt veroorzaakt door het bestendig draaien van de wieken, hetgeen wel rechtstreeks voortvloeit uit de exploitatie van de inrichting. Aangaande de slagschaduwhinder betoogt verzoeker dat de omstandigheid dat de regelgever een zekere hinder aanvaardbaar acht, niet betekent dat het daarom geen hinder meer zou zijn. Hij meent dat “de sectorale normen (...) voor de burger (...) niet de poort (kunnen) sluiten om voor de rechter de vernietiging te bekomen van een vergunning die deze hinder met zich zal brengen, doch die zich niet zal voordoen wanneer de rechter de aangevochten vergunning vernietigt”. Ten slotte wijst verzoeker er nog op dat de vereiste van het belang niet al te strikt mag worden geïnterpreteerd, op straffe van strijdigheid met het verdrag van Aarhus.

Beoordeling

7. Overeenkomstig artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kunnen de beroepen tot nietigverklaring voor de Raad van State worden gebracht door elke partij welke doet blijken van een benadeling

of van een belang. Een verzoeker moet doen blijken van het rechtens vereiste, rechtstreeks, persoonlijk, zeker en actueel belang bij de gevraagde vernietiging.

Om belang te hebben bij de nietigverklaring van de vergunning voor de exploitatie van een hinderlijke inrichting, moet een verzoeker aannemelijk maken dat hij hinder of nadeel kan ondervinden door de exploitatie. Opdat van een voldoende belang sprake zou zijn, moet echter niet worden aangetoond dat die hinder onaanvaardbaar is.

De afstand tussen de woon- of verblijfplaats van de omwonende en de plaats waar de hinder zijn oorsprong vindt, geldt daarbij als een belangrijk objectief criterium. De weging van het objectief gegeven van de afstand tussen de vergunde inrichting en de woonomgeving van een verzoeker hangt af van de concrete gegevens van de zaak, inzonderheid van de aard en de kenmerken van de vergunde inrichting.

8. Verzoeker bewijst aan de hand van de bij zijn toelichtende memorie gevoegde stukken de bewoner en pachter te zijn van de hoeve Evershof. Daargelaten de exacte afstand tussen de bestreden inrichting en zijn woning, moet worden vastgesteld dat de tussenkomende partij enkel betwist dat verzoeker onaanvaardbare slagschaduwhinder kan ondervinden van de vergunde hinderlijke inrichting van klasse I. Zo de sectorale regelgeving tot doel heeft de slagschaduwhinder binnen de perken van het aanvaardbare te houden, moet met verzoeker worden vastgesteld dat zulks niet impliceert dat er helemaal geen hinder van die aard zal zijn.

9. Verzoeker maakt bijgevolg aannemelijk dat hij belang heeft. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunten van de partijen

10. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 4.4.7, § 2, 5.6.7, § 1, en 7.4.4, § 1, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Brugge Oostkust, artikel 14.4.5 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: inrichtingsbesluit), artikel 3, § 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1, 5°, artikel 4.4.7, § 2, en artikel 4.7.1, § 2, tweede lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse Bouwmeester (hierna: besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000), artikel 7, tweede lid, 2° en 4°, en derde lid, van het besluit van de Vlaamse regering van 19 maart 2010 betreffende stedenbouwkundige attesten, projectvergaderingen en stedenbouwkundige inlichtingen (hierna: besluit van de Vlaamse regering van 19 maart 2010), het redelijkheids-, motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de milieuvergunningverlenende overheid een planologische toets dient uit te voeren en dat de aangevraagde inrichting niet strookt met de geldende gewestplanbestemming bufferzone. Het bestreden besluit valt bijgevolg terug op de uitzonderingsgronden in de artikelen 5.6.7 en 4.4.7, § 2, VCRO. Aangezien windturbines niet voorkomen in artikel 3, § 1 en 2, van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000, blijft slechts de mogelijkheid bepaald in artikel 3, § 3 van hetzelfde besluit dat verplicht tot een projectvergadering vóór de indiening van een vergunningsaanvraag.

In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat geen beslissing van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar, als voorzien in artikel 3, § 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000, voorligt. Er werd louter een verslag opgemaakt van de projectvergadering op 4 januari 2013, dat aan de betrokkenen werd overgemaakt bij brief van 28 februari 2013. De gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar heeft na de opmerkingen van de gemeentes Zedelgem en Oostkamp geen gemotiveerde beslissing genomen. De verwerende partij gaat hieraan in het bestreden besluit voorbij door zelf te overwegen dat uit het verslag van 4 januari 2013 zou blijken dat de ruimtelijke impact beperkt is en een planinitiatief geen verdere meerwaarde zou bieden, terwijl zij hieromtrent niet bevoegd is.

In een tweede middelonderdeel beklaagt verzoeker zich er over dat de planologische beoordeling beperkt blijft tot de twee windturbines, terwijl ook twee transformatorcabines en twee toegangswegen worden aangelegd. Van deze cabines en wegen is evenmin sprake in de “realistische projectstudie” die bij de aanvraag voor de projectvergadering moet worden gevoegd. Verzoeker besluit dat de projectvergadering dus enkel betrekking heeft gehad op de twee windturbines en niet op alle andere werken die voor het eerst ter sprake zijn gekomen in de vergunningsaanvraag.

In een derde middelonderdeel stelt verzoeker dat, zelfs al zou de Raad van State het verslag van de projectvergadering van 4 januari 2013 beschouwen als een beslissing in de zin van artikel 4.4.7, § 2, VCRO, dan wel oordelen dat de verwerende partij een dergelijke beslissing niet diende af te wachten en zelf kon beslissen over de mogelijkheid om op basis van de voormelde decretale bepaling af te wijken, dan nog geen deugdelijke motieven voorhanden zijn om aan te tonen dat het project omwille van zijn aard, omvang en ruimtelijk bereik kan geacht worden een beperkte ruimtelijke impact te hebben. Immers verwijst het bestreden besluit slechts naar de projectvergadering om te besluiten dat er sprake is van een beperkte ruimtelijke impact, terwijl zowel de gemeente Oostkamp als de gemeente Zedelgem nog opmerkingen hebben geformuleerd ten

aanzien van dit verslag, er tijdens de milieuvergunningsprocedure door Ruimte Vlaanderen op is gewezen dat een meer globale aanpak ter plaatse noodzakelijk is, en ook het Koninklijk Meteorologisch Instituut de windturbines als ongunstig ervaart. De verwerende partij besteedt aan die bezwaren en opmerkingen geen aandacht en maakt aldus geen eigen daadwerkelijke beoordeling. Zij beperkt zich tot loutere, nietszeggende, bevestigingen en stijlformules. Het verslag van de projectvergadering bevat overigens evenmin een beoordeling van de aard, de omvang en het ruimtelijk bereik van het voorgestelde project, doch is slechts een opsomming van de standpunten van de diverse aanwezige instanties, die vaak negatief waren. Volgens verzoeker is er dan ook sprake van een bijzonder summiere en gebrekkige motivering, temeer aangezien de bestreden inrichting in redelijkheid niet kan worden beschouwd als een werk met een beperkte ruimtelijke impact.

11. Aangaande het eerste middelonderdeel, repliceert de tussenkomende partij dat op rechtsgeldige wijze is afgeweken van de voorschriften van het gewestplan, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van het gewestplan, artikel 14.4.5 van het inrichtingsbesluit of artikel 7.4.4 VCRO.

Waar te dezen toepassing is gemaakt van artikel 5.6.7, § 1, VCRO, betwist verzoeker niet dat is voldaan aan de eerste voorwaarde betreffende de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening. Waar de tweede voorwaarde daarentegen wel ter discussie staat, wijst de tussenkomende partij er op dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar 1) bij besluit van 12 augustus 2013 een rechtsgeldige stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van de twee windturbines heeft verleend met toepassing van de afwijkmogelijkheid uit artikel 4.4.7, § 2, VCRO, en 2) in zijn verslag over de projectvergadering van 28 februari 2013 tot het uitdrukkelijke besluit is gekomen dat het project ruimtelijk aanvaardbaar is na het oordeel dat het project geen onaanvaardbare negatieve gevolgen heeft op het ruimtelijk functioneren van de omgeving, er ter plaatse geen betere locatiealternatieven bestaan en een planinitiatief geen meerwaarde kan opleveren. Aldus werd een positieve beslissing genomen “nadat een

projectvergadering werd gehouden en vóór de vergunningsaanvraag werd ingediend”. Het “document waaruit die beslissing blijkt”, namelijk het verslag van 28 februari 2013, werd vervolgens bij de vergunningsaanvraag gevoegd. Waar verzoeker een strikt onderscheid hanteert tussen het afzonderlijke, onderscheiden, verslag van de projectvergadering en de met bijzondere reden omklede beslissing, vindt zulks volgens de tussenkomende partij geen steun in de toepasselijke bepalingen van de VCRO of het uitvoeringsbesluit. Minstens toont verzoeker niet aan dat het door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar opgemaakte verslag van de projectvergadering niet kan worden beschouwd als een beslissing in de zin van artikel 3, § 3, van het uitvoeringsbesluit. Waar verzoeker voorts meent dat de beslissing slechts had mogen worden genomen nadat de betrokken adviesinstanties om een reactie werd gevraagd, is de tussenkomende partij van mening dat daarmee een voorwaarde wordt toegevoegd aan de tekst van artikel 3, § 3, van het uitvoeringsbesluit, temeer deze geen kruisverwijzing bevat naar artikel 9 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 maart 2010. Bovendien werden zowel het verslag van 28 februari 2013 en de geformuleerde opmerkingen bij de vergunningsaanvraag gevoegd, en heeft de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar bij de beoordeling van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning de uitgebrachte adviezen en reacties op het verslag uitdrukkelijk ontmoet, zodat uit de stedenbouwkundige vergunning alvast kan worden afgeleid waarom de verwerende partij van mening is dat een planologisch initiatief geen meerwaarde biedt. Waar de verwerende partij bevoegdheidsoverschrijding wordt toegeschreven door zelf te overwegen dat uit het verslag van 4 januari 2013 zou blijken dat de ruimtelijke impact beperkt is en een planinitiatief geen verdere meerwaarde kan bieden, kadert deze overweging volgens de tussenkomende partij in de stedenbouwkundige toets die de milieuvergunningverlenende overheid verplicht moet uitvoeren bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag, zonder dat zij zich daarbij bevoegdheden zou toe-eigenen die aan andere overheden zijn voorbehouden. De tussenkomende partij besluit dat verzoeker zich beperkt tot een louter formalistische kritiek, zonder aannemelijk te maken dat het project de grenzen van het ruimtelijk functioneren van het gebied overschrijdt.

Betreffende het tweede middelonderdeel doet de tussenkomende partij gelden dat de projectvergadering betrekking had op de oprichting van twee windturbines, en tevens de daartoe noodzakelijke kleine werken behelsde, zoals de plaatsing van twee middenspanningscabines en twee toegangswegen. Daarbij werd in de projectstudie de doelstelling van het project duidelijk omschreven. Overigens maakt verzoeker niet aannemelijk dat de voornoemde bijhorende werken geen ruimtelijk beperkte impact kunnen hebben. Ten overvloede merkt de tussenkomende partij nog op dat de twee toegangswegen vrijgesteld zijn van stedenbouwkundige vergunning.

Inzake het derde middelonderdeel merkt de tussenkomende partij op dat verzoeker niet de onjuistheid of de kennelijke onredelijkheid aantoonde van de zienswijze van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar en de verwerende partij dat het project kan worden beschouwd als een handeling van algemeen belang met een ruimtelijk beperkte impact. Daarbij moet volgens de tussenkomende partij immers niet zozeer worden geredeneerd vanuit het gezond verstand, doch wel vanuit de concrete beoordeling of de handeling de grenzen van het ruimtelijk functioneren van het gebied en de omliggende gebieden niet overschrijdt. Anders dan verzoeker het ziet, heeft de verwerende partij daarbij wel degelijk een eigen concrete beoordeling gemaakt. De tussenkomende partij betwist daarbij nog dat louter “kleine” werken een “ruimtelijk beperkte impact” zouden kunnen hebben.

12. Verzoeker dupliceert dat de kern van het probleem kan worden herleid tot de vraag naar een voorafgaande beslissing van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar. De historiek van artikel 4.4.7, § 2, VCRO is daarbij van geen belang. Wel van belang is dat het te dezen gaat om een belangrijk project dat zonevreemd slechts mogelijk is in uitzonderlijke omstandigheden en dat afwijkingen eng en restrictief moeten worden geïnterpreteerd.

Specifiek met betrekking tot het eerste middelonderdeel acht verzoeker het enerzijds weinig ernstig dat het hem wordt aangewreven louter de

afwezigheid aan te klagen van een voorafgaande beslissing van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar, terwijl in het derde middelonderdeel de enorme negatieve ruimtelijke impact van de windturbines in de verf wordt gezet. Anderzijds dient de vaststelling of beslissing van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar evident te worden genomen na het verslag van de projectvergadering. Zulks geldt des te meer nu de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar bedoeld verslag zelf bestempelt als een “voorwaardelijk positief besluit”, en dus niet als een eindbesluit. Overigens houdt de zeer voorwaardelijke vaststelling dat het project “ruimtelijk aanvaardbaar” is op zich geenszins de vaststelling in dat niet eerst een planologisch initiatief wenselijk was vooraleer een vergunning af te leveren. De omstandigheid dat het verslag van 28 februari 2013 en de opmerkingen bij de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning werden gevoegd, acht verzoeker niet relevant, nu zulks niet het “document (betreft) waaruit die beslissing blijkt”. Ook de vaststelling in het bestreden besluit zelf dat in voorliggend geval geen verder planologisch initiatief nodig is, wordt geenszins onderbouwd vanuit de voor een dergelijke beslissing relevante criteria. De corresponderende stedenbouwkundige vergunning bevat evenmin een dergelijke beoordeling - reden waarom ook deze beslissing wordt aangevochten voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen - zodat de tussenkomende partij ook tevergeefs naar deze beslissing verwijst. Dat noch in artikel 4.4.7, § 2, VCRO noch in artikel 3, § 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 wordt verwezen naar het besluit van de Vlaamse regering van 19 mei 2010, doet aan de toepasselijkheid van deze laatstvernoemde regelgeving geen afbreuk.

Aangaande het tweede middelonderdeel doet verzoeker nog gelden dat de tussenkomende partij niet tegensprekt dat niet alle noodzakelijke werken in de realistische projectstudie werden vermeld, terwijl zulks nochtans vereist is overeenkomstig artikel 7, tweede lid, 2°, van het besluit van de Vlaamse regering van 19 maart 2010, aangezien ook de noodzakelijke bijhorigheden van die aard kunnen zijn dat zij de beoordeling van de al dan niet beperkte ruimtelijke impact kunnen beïnvloeden. Al te zeer wekt de tussenkomende partij daarbij de indruk, zo vervolgt verzoeker, dat de aanhorigheden bij de windturbines slechts

banale bijzaken zouden zijn. Dat de twee toegangswegen zouden vrijgesteld zijn van vergunningsplicht, kan aan de gegrondheid van het middelonderdeel geen afbreuk doen, vermits zulks slechts geldt voor zover ze horen bij hoofdzakelijk vergunde constructies en de twee windturbines ten tijde van de projectvergadering uiteraard nog niet waren vergund.

Ook de grieven, aangevoerd in het (subsidiare) derde middelonderdeel, worden volgens verzoeker niet weersproken door de tussenkomende partij. Immers wordt door de tussenkomende partij geheel voorbij gegaan aan het feit dat op geen enkel ogenblik begrijpelijk wordt gemaakt waarom het project kan worden beschouwd als hebbend slechts een beperkte ruimtelijke impact. Dit begrip moet wel degelijk in zijn spraakgebruikelijke betekenis worden begrepen, nu er dienaangaand geen specifieke definitie bestaat, zodat het slechts kan gaan om handelingen met “een kleine, niet ver reikende invloed/inwerking/draagwijdte (...) op de ruimtelijke ordening”, waarbij tevens rekening moet worden gehouden met de concrete ruimtelijke- en milieu-impact en met de locatiealternatieven. Waar de overheid terzake een discretionaire bevoegdheid heeft, neemt dit niet weg dat zij haar beslissing concreet en duidelijk moet motiveren, zeker wanneer men gebruik maakt van een afwijkingsregime. Te dezen gaat het om een enig grootschalig project in een buffergebied waar in een kilometerverre omgeving geen enkel verticaal grootschalig project voorkomt, zodat het ruimtelijk bereik van de effecten van dit project in redelijkheid onmogelijk nog als beperkt kan worden aanzien. Zulks wordt ook bevestigd in het advies van het Agentschap voor Onroerend Erfgoed. Verzoeker kan zich evenmin vinden in het standpunt van de tussenkomende partij als zou er ter plaatse geen beter alternatief mogelijk zijn, nu de vraag naar mogelijke alternatieven veronderstelt dat meerdere zoekzones worden onderzocht.

13. Verzoeker werpt op dat er tot op heden geen sprake is van een bestaande inrichting “nu de eerste steen (of beter gezegd de eerste kabel) nog moet worden gelegd” en er “nog geen enkele exploitatie” is. Ook wanneer er al een stedenbouwkundige vergunning werd verleend moet de later oordelende

milieuvergunningverlenende overheid nog steeds nagaan of de aangevraagde nieuwe inrichting stedenbouwkundig vergunbaar is in afwijking van de bepalingen van het stedenbouwkundig voorschrift. De vraag naar het hoofdzakelijk vergund zijn in artikel 5.6.7, § 1, 2°, VCRO stelt zich niet.

14. De verwerende partij antwoordt in de laatste memorie wat betreft het eerste onderdeel dat de projectvergadering werd gehouden op 4 januari 2013 en dat hiervan een verslag werd opgemaakt op 28 februari 2013 waarin de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar rechtsgeldig heeft besloten dat de ruimtelijke impact van het project beperkt is zodat beroep kan worden gedaan op de afwijkingsregeling. Verzoeker heeft geen belang bij de grief dat de kritiek van de gemeenten op het verslag van de projectvergadering onbeantwoord zou zijn gebleven. De eventuele onwettigheid van de stedenbouwkundige vergunning maakt niet zonder meer dat de motieven van de bestreden beslissing wat betreft de afwijking op grond van artikel 5.6.7 VCRO worden geëvalueerd.

Wat betreft het tweede middelonderdeel wijst de verwerende partij erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het gegeven dat voor het project een stedenbouwkundige vergunning werd verleend waarin de ruimtelijke impact van de toegangsweg en de elektriciteitscabines werd besproken en beoordeeld. Het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer kan enkel handelen over de aan te leggen wegen en aansluiting op het bestaande wegennet.

Het derde middelonderdeel gaat volgens de verwerende partij uit van een partiële lezing van de bestreden beslissing die niet beperkt is tot een loutere verwijzing naar het verslag van de projectvergadering maar “een eigen, in concreto appreciatie van de (beperkte) ruimtelijke impact van het voorgenomen project” bevat en zodoende “op een voldoende wijze gemotiveerd” is.

15. De tussenkomen partij betoogt in de laatste memorie dat de discussie of de stedenbouwkundig vergunde turbines al dan niet een bestaande

inrichting is in de zin van artikel 5.6.7, § 1, 2°, VCRO van bijkomstige aard is “gezien de stedenbouwkundige overweging in de bestreden beslissing op correcte wijze is gebeurd”.

Beoordeling

16. Het wordt niet betwist dat de vergunde windturbines principieel onverenigbaar zijn met de gewestplanbestemming bufferzone.

Het bestreden besluit overweegt dat voor het project een milieuvergunning kan worden verleend op grond van artikel 5.6.7, § 1, eerste lid, VCRO dat luidt:

“§ 1. Een milieuvergunningsaanvraag kan gunstig geadviseerd worden en vergund worden in afwijking op de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift, voor zover voldaan is aan beide hiernavolgende voorwaarden :

- 1° de goede ruimtelijke ordening wordt niet geschaad, hetgeen in het bijzonder betekent dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort;
- 2° de inrichting is stedenbouwkundig vergunbaar in afwijking van de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift of, voor zover het gaat om een bestaande inrichting, is hoofdzakelijk vergund”.

17. Met de tussenkommende en verwerende partij dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen kritiek uitoefent op het vervuld zijn van de eerste voorwaarde van deze afwijkingsbepaling, doch dat zijn grieven erop neerkomen dat, anders dan in het bestreden besluit zou zijn geoordeeld, de inrichting niet stedenbouwkundig vergunbaar is in afwijking van de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift. Over drie middelonderdelen wordt door verzoeker uiteengezet dat in het bestreden besluit op verkeerde en dus onwettige wijze aansluiting wordt gezocht bij en toepassing wordt gemaakt van artikel 4.4.7, § 2, VCRO en artikel 3, § 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000.

18. Artikel 5.6.7, § 1, 2°, VCRO werd vervangen bij artikel 6 van het decreet van 8 juli 2011 tot wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (BS 15 juli 2011) op grond van de volgende parlementaire verantwoording:

“Met het wijzigingsdecreet van 16 juli 2010 werd artikel 5.6.7, VCRO vervangen. Paragraaf 1 regelt de afwijkingsmogelijkheden ten behoeve van zonevrije milieuvergunningen. Paragraaf 3 regelt de andere afwijkingsmogelijkheden. Hierbij werd er verkeerdelijk van uitgegaan dat milieuvergunningen voor zonevrije inrichtingen enkel kunnen worden verleend voor reeds bestaande, stedenbouwkundig vergunde inrichtingen. In de overgrote meerderheid van de gevallen is dat inderdaad zo. Maar toch zijn er een aantal situaties denkbaar waar toch een milieuvergunning (in afwijking op het gewestplan) moet kunnen worden gegeven voor nog niet stedenbouwkundig vergunde installaties. Het voorbeeld dat hierbij het meest voor de hand ligt is dat van de windmolens in agrarisch gebied. Deze kunnen stedenbouwkundig vergund worden via artikel 4.4.9, VCRO (clichering van de typevoorschriften van de RUP's in het gewestplan). Een strikte interpretatie van 5.6.7, VCRO leidt ertoe dat geen milieuvergunning kan worden bekomen vooraleer de stedenbouwkundige vergunning is uitgereikt. Dat is uiteraard niet de bedoeling. Vandaar dat thans wordt voorgesteld om de eerste paragraaf van dit artikel aan te passen, waarbij het duidelijk wordt gemaakt dat de tweede voorwaarde (hoofdzakelijk vergund) enkel geldt voor bestaande inrichtingen. Voor nieuwe, nog op te richten installaties, geldt als voorwaarde uiteraard wel dat deze in aanmerking komen voor een stedenbouwkundige vergunning op basis van de mogelijkheden om af te wijken van stedenbouwkundige voorschriften zoals deze in de VCRO zijn vastgesteld” (Parl.St., Vl.Parl. 2010-2011, nr. 1171, 12).

Uit de ratio legis van deze voorwaarde van artikel 5.6.7, § 1, eerste lid, 2°, VCRO volgt dat voor de toepassing ervan sprake is van een bestaande inrichting in de zin van deze bepaling zodra een stedenbouwkundige vergunning is verleend voor haar installatie(s).

19. Aangezien bij beslissing van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar van 12 augustus 2013 een stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor de installaties van de inrichting waarvoor de bestreden milieuvergunning werd verleend, is de inrichting een bestaande inrichting in de zin van artikel 5.6.7, § 1, eerste lid, 2°, VCRO. Het feit dat de stedenbouwkundige

vergunning het voorwerp is van een vordering tot vernietiging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

In zoverre verzoeker voor het eerst in de laatste memorie de exceptie van onwettigheid van de voormelde stedenbouwkundige vergunning aanvoert, is ze laattijdig en derhalve onontvankelijk.

20. Uit wat voorafgaat volgt dat de verwerende partij in het bestreden besluit in het licht van artikel 5.6.7, § 1, eerste lid, 2°, VCRO kon volstaan met een verwijzing naar de stedenbouwkundige vergunning van 12 augustus 2013 en dat het door verzoeker betwiste motief van het bestreden besluit in verband met het vervuld zijn van de in artikel 5.6.7, § 1, 2°, VCRO gestelde voorwaarde van de stedenbouwkundige vergunbaarheid van de inrichting in afwijking van het geldende bestemmingsvoorschrift van bufferzone een overtoellig motief is.

21. Het eerste middel kan, in geen van zijn onderdelen, leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit.

Tweede middel

Standpunten van de partijen

22. Verzoeker voert de schending aan van artikel 30bis, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning, de artikelen 5.20.6.2.1 tot en met 5.20.6.2.3 Vlarem II, het zorgvuldigheids- en “het materieel motiveringsbeginsel, zoals ook omvat in artikel 3, lid 2 formele motiveringswet”.

Verzoeker zet uiteen dat de milieuvergunningverlenende overheid de milieuvergunning slechts mag verlenen wanneer zij de zekerheid heeft dat de inrichting aan de geldende algemene en sectorale voorwaarden zal voldoen.

Wanneer de overheid die zekerheid op het ogenblik van de vergunningverlening niet heeft, moet zij de vergunning weigeren. De aanvrager moet, alvorens de inrichting wordt geëxploiteerd, aantonen dat de van zijn windturbineproject verwachte slagschaduw kan voldoen aan de maximumnorm van 8 uur effectieve slagschaduw per jaar, met een maximum van dertig minuten slagschaduw per dag, in artikel 5.20.6.2.3 Vlarem II. In dit verband wordt in artikel 5.20.6.2.2 Vlarem II aan de exploitant de verplichting opgelegd in een logboek het aantal uren effectieve slagschaduw bij te houden. Uit de te dezen bij het aanvraagdossier gevoegde slagschaduwstudie blijkt dat er ter hoogte van de meest representatieve slagschaduwgevoelige objecten reeds veel meer verwachte slagschaduw is dan de absolute maximumnorm. Hoewel de aanvrager zich ertoe verbindt om tijdens de exploitatie in mitigerende maatregelen te voorzien, wordt in de aanvraag niet vermeld om welke concrete maatregelen het gaat, noch welke de te verwachten effecten van die maatregelen zijn. De voorgenomen mitigerende maatregelen zijn volgens verzoeker bovendien inhoudelijk onwettig. Zo kan het niet voldoen aan de sectorale voorwaarden niet worden opgelost door het afsluiten van overeenkomsten met de gehinderde eigenaars, nu de voormelde normen niet in de handel zijn, en biedt het aanbrengen van zonneweringen evenmin een oplossing. Volgens verzoeker is de bestreden milieuvergunning dan ook manifest onwettig. Immers blijkt vooreerst nergens dat de windturbines zullen worden uitgerust met een slagschaduwmodule, zodat een schending voorligt van artikel 5.20.6.2.1 Vlarem II. Daarnaast wordt in het bestreden besluit volstrekt voorbij gegaan aan de gehele problematiek, nu louter wordt verwezen naar niet geconcretiseerde maatregelen, waarvan op geen enkele wijze inzichtelijk wordt gemaakt hoe deze zouden garanderen dat aan de sectorale voorwaarden kan worden voldaan. Mitsdien gaat de verwerende partij uit van een manifest verkeerde lezing van artikel 5.20.6.2.2 Vlarem II, nu de in deze bepaling opgenomen controleplicht er louter toe strekt in bijkomende remediërende maatregelen te kunnen voorzien, indien er zich tijdens de exploitatie toch een hogere effectieve slagschaduw zou voordoen dan verwacht, zonder dat zij een rechtsgrond zou bieden om nu reeds aan deze problematiek voorbij te gaan.

23. De tussenkomende partij repliceert dat uit het bestreden besluit blijkt dat de verwerende partij de slagschaduwhinder concreet heeft onderzocht en heeft geoordeeld dat, mits het nemen van milderende maatregelen, de norm van artikel 5.20.6.2.3 Vlarem II kan worden gerespecteerd. Waar immers in de slagschaduwstudie overschrijdingen van de norm worden verwacht, wordt melding gemaakt van de mogelijkheid om overeenkomsten af te sluiten met gehinderde eigenaars, het eventueel installeren van zonnewering en het afregelen van de windturbines. Daarbij bestaat er geen reden om aan te nemen dat de windturbines niet zullen worden uitgerust met een automatische stilstandmodule, nu dit wordt vereist door artikel 5.20.6.2.1 Vlarem II. Het is niet noodzakelijk om deze sectorale voorwaarde uitdrukkelijk te hernemen in de bijzondere vergunningsvoorwaarden, nu zulks niets toevoegt aan de bestaande verplichting in hoofde van de exploitant. Aldus wordt in dit geval de concretisering van de noodzakelijk te nemen maatregelen niet afhankelijk gemaakt van bijkomend onderzoek. Onder verwijzing naar de gunstige adviezen van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie en de afdeling Milieuvergunningen en naar rechtspraak van de Raad van State, besluit de tussenkomende partij dat een schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen niet wordt aangetoond.

24. Verzoeker dupliceert dat de tussenkomende partij niet betwist dat de windturbines, zoals zij worden aangevraagd, niet uitgerust zijn met een automatische stilstandmodule en dat dit evenmin als bijzondere voorwaarde werd opgelegd. Aldus bestaat er wel degelijk reden om er aan te twijfelen dat de exploitant de sectorale voorwaarden zal naleven. Bovendien komt de redenering van de tussenkomende partij erop neer dat de milieuvergunningsplicht evengoed kan worden afgeschaft. Daarenboven behelst de verplichting uit artikel 5.20.6.2.1 Vlarem II een absolute minimumnorm waaraan de aanvraag niet voldoet. Verzoeker ziet ook niet in waarom het bestreden besluit de term “milderende maatregelen” hanteert, nu in de visie van de tussenkomende partij de automatische stilstandmodule alleen al de oplossing biedt. Daarbij wijst verzoeker er op dat een dergelijke module niet enkel een aanpassing van de inrichting veronderstelt, doch tevens de medewerking vereist van derden voor het plaatsen van sensoren. Voorts

herinnert verzoeker eraan dat de milieuvergunning net omwille van de slagschaduwproblematiek werd geweigerd in eerste aanleg. De door de tussenkomenende partij aangehaalde arresten van de Raad van State verschillen volgens verzoeker van de onderhavige zaak in de mate dat in die zaken de slagschaduwproblematiek was onderzocht en er een bijzondere vergunningsvoorwaarde werd opgelegd teneinde de slagschaduw binnen de sectorale perken te brengen.

25. Verzoeker betoogt nog in de laatste memorie dat “op het ogenblik van de vergunningverlening, niet blijkt dat de exploitatie de algemene en sectorale voorwaarden kan naleven”, meer zelfs dat “uit het aanvraagdossier blijkt dat de exploitatie, zoals zij wordt aangevraagd, de sectorale normen zal schenden” en “dat de aanvrager alleen niet eens kan voldoen aan de gestelde eisen, omdat hij daartoe de hulp, minstens de toestemming van derden-omwonenden nodig zal hebben, bijvoorbeeld wanneer hij een automatische stilstand-module aan zijn exploitatie wil toevoegen”.

26. De verwerende partij antwoordt in de laatste memorie dat uit de slagschaduwstudie blijkt dat de windturbines die de slagschaduwnormen overschrijden, zullen worden afgesteld om de normen te respecteren en dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt overwogen dat milderende maatregelen noodzakelijk zijn om de hinder door slagschaduw te reduceren. Er kan niet worden aangenomen dat de vergunde windturbines niet zullen worden uitgerust met een automatische stilstandmodule aangezien zulks vereist wordt door artikel 5.20.6.2.1 Vlarem II en daarom ook niet diende te worden opgelegd in een bijzondere vergunningsprocedure. Zij wijst er nog op dat de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie maar op grond van het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie. Het feit dat de verwerende partij “nog een controleverplichting oplegt [...] getuigt van behoorlijk en zorgvuldig bestuur”.

Beoordeling

27. Het bestreden besluit overweegt onder meer wat volgt:

“Overwegende dat de draaiende wieken van windturbines hinder kunnen veroorzaken door hun bewegende schaduw, slagschaduw genaamd; dat bij de aanvraag een slagschaduwstudie was toegevoegd waarin rekening wordt gehouden met de cumulatieve effecten van de 4 reeds vergunde windturbines van de NV Electrabel;

Overwegende dat in deze studie de volgende 4 windturbintypes met hun respectievelijke maximale rotordiameter en maximale ashoogte weerhouden werden: Enercon E70 70m/85m, Enercon E82 82m/80m, Vestas V90 90m/80m en Repower MM92 92m/80m; dat er voor de cumulatieve effecten met het project van de NV Electrabel een slagschaduwberekening werd uitgevoerd voor een windturbintype Vestas V90 op een ashoogte van 105 m omdat dit type als worst-case kan worden beschouwd; dat een schaduwkaart werd gemaakt met iso-schaduwlijnen voor het verwacht aantal uren slagschaduw per jaar;

Overwegende dat een norm geldt van 8 uur per jaar effectieve slagschaduw en 30 minuten per dag effectieve slagschaduw voor elk slagschaduwgevoelig object;

Overwegende dat uit de slagschaduwstudie blijkt dat voor 6 representatieve slagschaduwgevoelige objecten het verwachte aantal uren cumulatieve slagschaduw boven de richtwaarde zal liggen (tot ongeveer 38 uur verwachte slagschaduw per jaar); dat deze 6 representatieve slagschaduwgevoelige objecten reeds slagschaduw ondervinden van de vergunde windturbines van de NV Electrabel; dat met name de objecten RS02 en RS03 respectievelijk reeds 12u en 19min en 18u en 18min slagschaduw ontvangen van het project van de NV Electrabel; dat voor de vergunde windturbines de nodige maatregelen zullen moeten genomen worden zodat aan de 8 uur slagschaduw per jaar en 30 min per dag zal voldaan worden; dat er ter hoogte van deze 2 objecten geen ruimte meer is binnen de VLAREM-norm voor slagschaduw afkomstig van onderhavig project; dat de windturbines bijgevolg altijd moeten stilgelegd worden wanneer er zich ter hoogte van deze 2 objecten slagschaduw voorkomt; dat er ter hoogte van RS01, RS05 en RS06 eveneens een overschrijding van de norm werd berekend; dat deze overschrijding voor het overgrote deel te wijten is aan slagschaduw afkomstig van onderhavig project; dat er voor deze objecten eveneens maatregelen genomen moeten worden om de norm voor slagschaduw te respecteren;

Overwegende dat de slagschaduw moet beperkt worden voor elk slagschaduwgevoelig object; dat een schaduwgevoelig object gedefinieerd wordt als ‘een binnen-ruimte waar slagschaduw van windturbines hinder kan veroorzaken’; dat bijgevolg niet alleen rekening gehouden moet worden met woningen maar ook met elk ander slagschaduwgevoelig object, dat bovendien voor nieuw bijkomende bedrijven/woningen er ook voldaan moet worden aan de gestelde norm van 8 uur per jaar en 30 minuten per dag effectieve slagschaduw;

Overwegende dat ter controle van de hoeveelheid effectieve slagschaduw de exploitant conform de nieuwe regelgeving een logboek moet bijhouden per windturbine waarin de nodige gegevens worden vermeld om de effectieve slagschaduw voor elk relevant slagschaduwgevoelig object binnen de 4-uur contour verwachte slagschaduw per jaar te bepalen; dat het noodzakelijk is om gegevens van alle windturbines (ook deze van de naburige reeds vergunde projecten) mee te nemen in het logboek teneinde mogelijk te maken de effectieve slagschaduw voor elk relevant slagschaduwgevoelig object binnen de 4-uur contour verwachte slagschaduw per jaar te bepalen en te controleren;

Overwegende dat in het controlerapport eventuele milderende maatregelen kunnen opgegeven worden om de effectieve slagschaduw per slagschaduwgevoelig object te beperken tot maximaal 8 u per jaar en maximaal 30 minuten per dag; dat dit bereikt kan worden door:

- de turbine stil te leggen indien de norm overschreden zou worden;
- aan te tonen dat omwille van fysische redenen geen hinder door slagschaduw kan optreden (vb. zonnewering geïnstalleerd, slagschaduw beplanting aanwezig enkel in bloeimaanden, objecten tussen windturbine en slagschaduwgevoelig object, geen ramen in de richting van de windturbines);
- aan te tonen dat tijdens de periodes dat de verwachte slagschaduw op zou treden, geen personen gehinderd worden (vb. slagschaduw buiten de kantooruren, slagschaduw op die magazijnen waar geen hinder ondervonden kan worden, ...);

Overwegende dat het nemen van milderende maatregelen voor dit project noodzakelijk is om de hinder door slagschaduw tot een aanvaardbaar niveau van 8 uur/jaar en maximaal 30 minuten per dag effectieve slagschaduw te reduceren; dat mits het uitvoeren van milderende maatregelen de hinder door slagschaduw tot een aanvaardbaar niveau gebracht kan worden”.

28. Voor de exploitatie van windturbines gelden de volgende sectorale voorwaarden inzake slagschaduw.

Artikel 5.20.6.2.3 Vlarem II:

“Tenzij anders vermeld in de milieuvergunning, geldt een maximum van acht uur effectieve slagschaduw per jaar, met een maximum van dertig minuten effectieve slagschaduw per dag voor elk relevant slagschaduwgevoelig object”.

Artikel 5.20.6.2.1 Vlarem II:

“Als een slagschaduwgevoelig object zich bevindt binnen de contour van vier uur verwachte slagschaduw per jaar van de windturbine, wordt de windturbine uitgerust met een automatische stilstand module”.

Wanneer de hinderbeperkende maatregelen die als sectorale norm zijn opgelegd technisch uitvoerbaar zijn, en deze maatregelen ook volstaan om de hinder tot een aanvaardbaar niveau te beperken, komt het enkel de exploitant toe om te oordelen over de bedrijfseconomische opportuniteit van de activiteit waarvoor hij een vergunning vraagt. De vergunningverlenende overheid kan dat niet in zijn plaats doen.

29. Uit de samenlezing van de aangehaalde overwegingen van het bestreden besluit en de aangehaalde sectorale voorwaarden volgt dat de verwerende partij voldoende tot uiting heeft gebracht dat de slagschaduwhinder binnen de grenzen van het aanvaardbare zal blijven.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker meent, kan er niet a priori van worden uitgegaan dat de tussenkomende partij de op haar rustende sectorale verplichting om haar windturbines uit te rusten met een automatische stilstandmodule niet zou naleven. Praktische bezwaren vermogen daar in ieder geval niet aan in de weg te staan. Eén en ander geldt bovendien des te meer nu de vraag of een exploitant, eens de vergunning is afgeleverd, de exploitatievoorwaarden ook effectief naleeft, een zaak is van uitvoering en handhaving, hetgeen eventueel aanleiding kan geven tot het opleggen van gepaste maatregelen. Beide - de vergunningverlening en de handhaving - zijn duidelijk van elkaar te onderscheiden. Aangezien de voornoemde sectorale verplichting rechtstreeks voortvloeit uit de regelgeving, diende de verwerende partij die oog had voor deze sectorale verplichting, deze niet te hernemen in een bijzondere exploitatievoorwaarde van het bestreden besluit.

Het tweede middel is ongegrond.

VI. Rechtsplegingsvergoeding

30. Het verzoek van de tussenkommende partij om haar een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro toe te kennen ten laste van verzoeker, wordt niet ingewilligd. Artikel 30/1, § 2, vierde lid, in fine, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State schrijft immers voor dat de tussenkommende partijen niet kunnen worden gehouden tot de betaling van de rechtsplegingsvergoeding “of ervan genieten”.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, verschuldigd aan de verwerende partij.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien september tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys